

V ZRCADLECH

pokoj I.

Někdo z nás dvou je ještě třetí a čtvrtý, a možná je nás celý vějíř, který čeří, vymetá ze společného lože zlatavý make-up velesmíru –

a kdyby ten usedl, kdyby ses chtěl předvést, bože, všechny natažené ruce vampýrů nahmatají jedny společné rty, jeden kořen nosu a jedno oko.

Protože už od úrovně očí si lžeme.

Domněnky vystřelující jazýčky vah na sever-jih nedohlédnou k orgasmu středu, znovu se milujeme tak, že postel nepůjde ani ustlat, a zeptám-li se kočky, kolik nás tu vlastně je, líně se zvedá a poroučí do jiného, a přesto stejného, jen zrcadleného pokoje –

pokoj II.

Faleš jak pyrit! Trousí pán Obav, když pán Volby mé prsty připravil, kde mohla bys je sama chtít.

Oba se obracejí na pána Činu, ten z okna ven, daleko na horskou bystřinu: Jak její jazzové standardy přehrát v nás?

Jenže v ní se koupe tolik dívek, jenže ty se v ní koupeš tolikrát, že pomyslím na hudbu kamenů, že do všech těch zrcadel za nárazem náraz! –

A stane se.

Snad nezemře, co nemá, stihnu poslat šeptem po kružnici kolem své nahé hlavy, prostě uložené na tvém nahém břichu.